

[Elisabeth Bruun Olesen]

sådan finde ud af, fordi det hele jo skal ses i et større og mere samlet perspektiv.

I den periode, jeg snakker om, er der samtidig sket en fordobling af det medlemsbidrag, man betaler til kasserne, det vil sige, at man har betalt dobbelt så meget og får stadig mindre og mindre, relativt set.

Så kommer socialdemokratiet nu med et forslag om en 5 pct.s forhøjelse pr. 1. januar 1986. Det svarer sådan cirka til en forhøjelse på 100 kr. om ugen, hvilket må siges at være en beskedent forhøjelse set i forhold til det kolossale efterslæb, der er tale om. Men jeg vil straks slå fast for at forebygge enhver misforståelse, at VS selvfølgelig støtter socialdemokratiets forslag. 5 pct. pr. 1. januar 1986 og en regulering igen pr. 1. oktober 1986 er langt bedre end ingenting og langt bedre end de 2 pct., som regeringen taler om.

Men vi skal så sandelig ikke undlade at påpege, at vi betragter forslaget som værende på grænsen, jeg vil hellere sige på den forkerte side af den grænse, som socialdemokratiet burde trække. Vi mener, at de 5 pct. er for lidt, og så skal det jo med ind i billedet, at A-kassemedlemmerne ifølge forslaget selv skal betale en del gennem endnu en forhøjelse af medlemskontingentet. Det er der ikke noget nyt i, har jeg hørt socialdemokrater sige, sådan plejer vi altid at gøre det. Det kan da godt ske, men situationen er nu en anden end den sædvanlige, fordi kontingentet gennem flere år er blevet fordoblet, uden at A-kassemedlemmerne, uden at dagpenge-modtagerne, uden at efterlønsmodtagerne, uden at de syge har fået noget som helst ud af det. Så vi synes ærlig talt, at man skulle have undladt det. Men, siger socialdemokratiet, man kan jo ikke i et snuptag ændre borgerlig politik. O.k., det kan man måske ikke efter socialdemokratiets mening, og eftersom der ikke her i folketinget er flertal for, hvad VS måtte mene, så vil vi selvfølgelig støtte, at en 5 pct.s forhøjelse er bedre end ingenting.

Nu snakker man jo så meget om, hvad der måtte komme efter denne her regering, og her vil jeg da godt spørge SF, hvilket niveau SF egentlig mener at en genopretning skal foregå på. Det kunne det være interessant at vide, især efter de udtalelser, vi har måttet læse i dag i Information.

Kofod-Svendsen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at slå fast, at kristeligt folkeparti ønsker en forhøjelse af dagpengesatserne. Det argumenterede vi for i sommerens løb, og det vil også ske fra oktober næste år. Vi argumenterede i sommerens løb med, at det ikke ville være rimeligt, hvis man stadig fastholdt maksimumssatserne på det niveau, de nu har haft siden beslutningen i efteråret 1982.

Så er det klart, at skal man forhøje dagpengesatserne, så koster det noget; det skal finansieres. Denne regering har måttet gennemføre ubehagelige ting. Vi har ikke specielt ønsket det af ideologiske grunde, men ubehagelige beslutninger har vi måttet træffe. Hvorfor? På grund af den kolossale gæld, som den tidligere, socialdemokratiske regering efterlod, da den kastede regeringsansvaret fra sig.

Heldigvis er der sket væsentlige forbedringer af statsbudgettet. Vi er glade for, at der nu i løbet af det kommende år vil ske en hævnning af maksimumssatserne.

Når jeg har læst det socialdemokratiske forslag, har jeg ikke kunnet lade være med at tænke på, hvad hr. Lykketoft sagde engang på socialdemokratiets årsmøde, nemlig at SF ønsker at bruge bruttonationalproduktet to gange. Da spørger jeg mig selv, om ikke socialdemokratiet også begynder at lære lidt af SF, for hvordan med finansieringen? Har man virkelig begrundet finansieringen af det forslag, man her har fremsat? Det mener jeg ikke man har gjort tilstrækkeligt og overbevisende. Man henviser til tilskuddet til arbejdsgivernes betaling af arbejdsmarkedsbidrag, men glemmer, at samtidig med tilskuddet til arbejdsgiverne blev selskabsskatten forhøjet med 25 pct.; det glemte hr. Svend Auken at oplyse os om. Når man vil finansiere, går man altså ind og tager en del af en større sammenhæng, og dermed mener jeg ikke at man reelt har begrundet, hvordan man vil finansiere den forhøjelse, man her lægger op til.

Jeg vil konkluderende sige, at mit parti er tilhænger af, at vi hæver maksimumssatserne, og vi ønsker, at det skal ske i en takt, der er økonomisk mulig. Derfor er vi glade for, at der nu er skabt mulighed for, at der kan ske en hævnning næste år.

Dohrmann (FP):